

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2020 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Ryszard Małecki

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2020 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko W. T.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 8 listopada 2019 r.

sygn. akt I C 967/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) zasądzoną w punkcie 1. kwotę obniża do 3.883,24 zł (trzy tysiące osiemset osiemdziesiąt trzy złote 24/100), a w pozostałym zakresie powództwo oddala,

b) w punkcie 2. koszty procesu rozdziela stosunkowo obciążając nimi powoda w 75 %, a pozwanego w 25 % i tego tytułu zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1733,50 zł,

II. oddala apelację w pozostałym zakresie,

III. koszty postępowania apelacyjnego rozdziela stosunkowo obciążając nimi powoda w 25%, a pozwanego w 75% i tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda 900 zł,

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od powoda kwotę 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem części opłaty od apelacji, od uiszczenia której pozwany był zwolniony

Ryszard Małecki

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 czerwca 2019 r., a skierowanym przeciwko W. T. powód E. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z/s w G. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 15.242,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W dniu 15 lipca 2019 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając w całości żądanie pozwu.

W sprzeciwie od ww. nakazu pozwany reprezentowany przez kwalifikowanego pełnomocnika zaskarżając nakaz w całości, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwany podniósł rozliczne zarzuty, w tym brak legitymacji czynnej po stronie powoda, brak skutecznego wypowiedzenia umowy.

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2019 r., wydanym w sprawie I C 967/19, Sąd Rejonowy w Chodzieży zasądził od pozwanego W. T. na rzecz powoda E.Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. kwotę 15.242,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 czerwca 2019 do dnia zapłaty (pkt 1.) i kosztami procesu obciążył pozwanego, zasądzając od niego z tego tytułu na rzecz powoda kwotę 3.917 zł, w tym kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (pkt 2.).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany .

Apelujący zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie:

1. art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim przez jego naruszenie polegające na przyjęciu, że powód może jednostronnie modyfikować treść umowy dotyczącą zasad wypowiedzania umowy, stosując inne zasady rozwiązywania umowy niż określone w samej umowie i przyjęcie, że wypowiedzenie umowy o kredyt konsumencki nie wymaga formy pisemnej,

2. art. 481 § 2¹ k.c. i art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim przez jego naruszenie i zawyżenie maksymalnych odsetek za opóźnienie o kwotę 7.239,77 zł,

3. art. 233 k.p.c. przez pominięcie okoliczności braku wypowiedzenia umowy, niedopuszczalnej jednostronnej modyfikacji umowy przez powódkę, która nie jest podmiotem uprawnionym do prowadzenia działalności jako instytucja pożyczkowa

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o:

- a) zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości,
- b) zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych

W odpowiedzi na apelację powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego, zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy fakt zawarcia umowy pożyczki pozostawał niesporny. Apelujący przyznał wprost, że otrzymał kwotę 10.000 zł tytułem wspomnianej pożyczki. Stanowiska stron różniły się w zakresie wysokości spłaconych dotąd środków. Pozwany utrzymywał, że swoje zadłużenie uregulował do kwoty 6.759,35 zł, przy czym nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów wpłaty, ograniczając się jedynie do głośnych twierdzeń, a to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Natomiast powód podał, że na poczet pożyczki wpłacono jedynie 6.116,76 zł. Pozwany w żaden sposób nie odniósł się do powyższego, stąd przyjęć należało, że kwota wskazana przez powoda pozostaje wiążąca.

Sąd Okręgowy uwzględnił również, że pomimo zakwestionowania przez pozwanego wysokości prowizji i naliczonych odsetek, powód nie zajął w tym zakresie żadnego stanowiska, w szczególności nie wykazał zasadności poniesienia tych kosztów w wysokości wskazanej w pozwie. Zatem w tym zakresie roszczenie jako nieudowodnione podlegało oddaleniu. Odnosząc się w tym miejscu do przedstawia w odpowiedzi na apelację bardziej szczegółowego harmonogramu naliczania odsetek karnych, Sąd Okręgowy uznał to za działania spóźnione (art. 381 k.p.c.), a w konsekwencji pozostające bez wpływu na ostateczne rozstrzygnięcie.

Wbrew zarzutom apelacji strona powodowa wykazała skuteczność wypowiedzenia umowy pożyczki podpisanego przez A. Z., jak i sam fakt nadania wspomnianej przesyłki do pozwanego. Do pisma z dnia 2 października 2019 r. powód dołączył bowiem pełnomocnictwo dla ww. (k. 74) oraz kserokopię książki nadawczej dotyczącej nadania wypowiedzenia spornej umowy. Podkreślenia wymaga, że żaden z przedstawionych dowodów nie został zakwestionowany przez pozwanego (art. 230 k.p.c.). W konsekwencji chybiony okazał się również zarzut dotyczący podważenia skuteczności wszelkich czynności dokonanych przez Kancelarię (...) S.A.

Odnosząc się na zakończenie do stanowiska apelującego wyrażonego w uzasadnieniu apelacji (a wcześniej konsekwentnie prezentowanego przed Sądem I instancji), że powód mógł nie przejść umowy pożyczki, gdyż nie jest instytucją wpisaną do rejestru instytucji pożyczkowych, Sąd Okręgowy wyjaśnia, że przepis art. 44 ustawy o kredycie konsumenckim dopuszcza przelew wierzytelności z umowy o kredyt konsumencki. Z kolei art. 65 ust. 6 ustawy z 27 maja 2004 r. funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi stanowi, że towarzystwo może nabyć pulę wierzytelności lub prawa do świadczeń z tytułu puli wierzytelności, w celu ich wniesienia do funduszu sekurytyzacyjnego, albo prawa, o których mowa w art. 147 ust. 1, w celu ich wniesienia do funduszu zamkniętego. Z powyższego nie wynika, by dopuszczalność cesji wierzytelności z tytułu umów pożyczek została ograniczona tylko do instytucji pożyczkowych w rozumieniu art. 59aa ustawy o kredycie konsumenckim.

Reasumując, wobec ustalenia, że pozwany otrzymał pożyczkę w wysokości 10.000 zł, z czego spłacił dotąd 6.116,76 zł, zasądzeniu na rzecz powoda podlegała jedynie kwota 3.883,24 zł (10.000 zł - 6.116,76 zł). Jednocześnie Sąd II instancji nie znalazł podstaw, by zasądzoną należność rozkładać na raty. W ocenie Sądu pozwany nie wykazał, by jego przypadek był szczególnie uzasadniony, co przemawiałoby za rozłożeniem na raty. Przypomnieć należy, że wykazanie przesłanek zastosowania art. 320 k.p.c. ciąży na stronie, która chce skorzystać z możliwości rozłożenia świadczenia na raty. Nie budzi wątpliwości, że sąd z urzędu nie jest zobowiązany do ustalenia sytuacji majątkowej i rodzinnej strony, podobnie jak co do zasady to nie sąd, lecz strona ma obowiązek powoływać fakty i przedstawiać dowody (art. 3, 232 k.p.c.) i ją obciążają konsekwencje zaniedbań w tym zakresie (art. 6 k.c.). (por. Agnieszka Góra-Błaszczkowska, Komentarz do art. 320 k.p.c. [w:], A. Góra-Błaszczkowska (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom I A. Komentarz. Art. 1-424¹², Warszawa 2020, Legalis).

Konsekwencją powyższego była modyfikacja rozstrzygnięcia o kosztach procesu, który powód wygrał w 25 % (przegrał odpowiednio w 75 %). Koszty poniesione przez powoda obejmowały opłatę od pełnomocnictwa 17 zł, opłatę od pozwu 300 zł (według stanu na dzień wniesienia pozwu), wynagrodzenie pełnomocnika 3.600 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Łącznie koszty wyniosły 3.917 zł z czego 25 % stanowi równowartość 979,25 zł. Z kolei koszty pozwanego stanowiły: wynagrodzenie pełnomocnika 3.600 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 ww. rozporządzenia oraz opłata od pełnomocnictwa 17 zł. Razem 3.617 zł, z czego 75 % wynosi 2.712,75 zł. Po wzajemnym potrąceniu pozwanemu należy się od powoda 1.733,50 zł (2.712,75 zł - 979,25 zł).

Z przedstawionych względów orzeczono jak w punkcie I na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. W pozostałym zakresie apelacja podlegała w punkcie II oddaleniu jako niezasadna, zgodnie z art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie III w myśl art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Jedynym kosztem poniesionym przez pozwanego w tym postępowaniu było wynagrodzenie jego pełnomocnika w wysokości 1.800 zł (§ 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia). Uwzględniając zakres wygranej (25 %), należne pozwanemu koszty wyniosły 450 zł. Analogicznie jedynym, kosztem poniesionym przez powoda było wynagrodzenie

pełnomocnika w kwocie 1.800 zł (jw.), z czego przysługiwał mu zwrot 75 % tej sumy, tj. 1.350 zł. Po wzajemnym potrąceniu powodowi należy się 900 zł (1.350 zł - 450 zł).

Z kolei w punkcie IV na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. obciążono powoda proporcjonalną (25 %) częścią opłaty od apelacji (1000 zł), od uiszczenia której pozwany został zwolniony w całości.

Ryszard Małecki